

Sandefjord 6. desember 2015: Vedtak i sak 174-2015.

Klager: NN

Innklaget: Hammersborg Inkasso AS, Postboks 6620 St. Olavs plass, 0129 Oslo.

Saken gjelder: Om nemndas kompetanse. Om klager i tide har fremmet innsigelser han burde fått vurdert.

Drammensveien 145A
Postboks 53 Skøyen, 0212 Oslo
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Saken gjelder opprinnelig en faktura for «for lite betalt brensel» til XX Sameie. Hovedkravet utgjorde kr 56 313. Klager har bestridt så vel hovedkravet, som kravet på inkassokostnadene.

2. Saksforholdet.

Inkassovarsel ble sendt av fordringshaver v/YY Eiendomsforvaltning fordi kravet ikke var betalt innen forfall. Innsigelse mot kravet, fremsatt av klagers advokat, ble avvist. Saken ble overført til innklagede som sendte betalingsoppfordring. Inkassokostnader, beregnet etter lett sats, var lagt til kravet.

Straks etter å ha mottatt betalingsoppfordringen ble skriftlig innsigelser mot kravet fremsatt. Det ble opplyst at innsigelsen skulle behandles i «nemnda». I e-post ga innklagede beskjed om at saken ville gå sin gang inntil de mottok en ny, begrunnet innsigelse. Klagers begrunnede innsigelse ble oversendt fordringshaver, som igjen avviste innsigelsen. Fordringshaver sendte «Varsel om endring av felleskostnader». Innklagede sendte deretter «betalingsoppfordring/Varsel om at sak reises» der klager ble varslet om at fullbyrdelse, tvangssalg, ville bli begjært uten ytterligere varsel dersom innbetaling ikke var foretatt innen en frist på to uker. Kravet på inkassokostnader var opprettholdt.

Klager henvendte seg skriftlig til Inkassoklagenemnda. Han viste til at innklagede fortsetter inndrivingen av et omtvistet krav, istedenfor å sende kravet til forlikrådet. I sitt tilsvarende svar til Inkassoklagenemnda redegjorde innklagede for saksgangen. Kravet, inkludert inkassosalæret, ble opprettholdt.

3. Partene anfører.

Klager anfører at kravet er omtvistet og da ikke kan inndrives gjennom inkasso. Det er fremmet innsigelse mot kravet. Begrunnelsen er feil fakturering for fellesutgift/etterbetaling av felleskostnader. Innsigelsen ble fremsatt 24.06.15, før inkasso ble iverksatt. Det anføres at et avtalt forhold om årlig fastsatt fellesutgift ikke ensidig kan endres ved nytt vedtak med tilbakevirkende kraft. Det avvises at klager er forpliktet til å betale etterberegnet tillegg til allerede betalte fellesutgifter for de tre siste år.

Innklagede anfører at kravet er korrekt og opprettholdes. Fordringshaver kan ikke se at det skal være grunn til å komme med innsigelser i denne sak. Brøken på felleskostnadene er etter seksjonsbegjæringen, jf. vedtektene § 3. Det finnes ingen dokumentasjon på annen fordeling. Beregningen av feil brøk ble gjort den gang klager satt som styreleder. Skjevdelingen som den gang ble gjort har ikke noe styrevedtak eller sameiemøtevedtak.

Kravet opprettholdes. Det er bred enighet mellom klager og fordringshaver om at denne saken bør prøves for forlikrådet.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 23. november 2015 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Inkassoklagenemnda behandler klager på inkassobyråer, jf. inkassoloven § 22. Det følger av § 22 at en skyldner kan kreve nemndbehandling av enhver tvist der nemnda er kompetent hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse.

Nemnda har først vurdert hvorvidt nemnda er kompetent til å behandle saken.

Nemnda tar under behandling klager fra skyldnere, dog bare i den grad forpliktelsen er pådratt i egenskap av å være forbruker. Dette følger av Avtale mellom Forbrukerrådet og Norske Inkassobyråers Forening, punkt 1.1. Inkassoloven inneholder ingen definisjon av hvem som skal regnes som forbruker. Departementet har i Ot.prp. nr 115 (2001 og 2002) på side 40 uttalt at det er naturlig at begrepet har samme innhold som i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag (finansavtalelova) § 2 første ledd. Som forbruker regnes således en fysisk person når avtalens formål, som kravet er knyttet til, for denne ikke hovedsakelig er knyttet til næringsvirksomhet.

Av fremlagte dokumenter fremgår det at kravet er knyttet til og pådratt klager som eier av seksjon nummer 1 i sameiet. Av sakens dokumenter fremgår det at seksjon nr 1 er en næringseiendom. Det vises blant annet til brev 26.0615 fra YY Eiendomsforvaltning AS der det blant annet heter: ”Det er noe uvisst for nåværende styre hvorfor det har vært feil beregning av brøk. Men en grunn er at det i 2010 ble en økning av fellesutgifter for boligene på 10 %, mens for næring (seksjon 1) på 5 %”. Av opplysninger i Enhetsregisteret fremgår det at klager eier enkeltpersonforetaket ZZ eiendom WW, med næringskode «utvikling og salg av egen fast eiendom ellers».

Det legges etter dette til grunn at klager er eier av enkeltpersonforetaket som pådro seg forpliktelsen og som derfor ble fakturert av fordringshaveren. Nemnda legger følgelig til grunn at forpliktelsen ikke er pådratt i egenskap av å være forbruker, og at saken derfor i utgangspunktet faller utenfor nemndas arbeidsområde. Selv om kravet er rettet mot klager personlig endrer ikke dette nemndas oppfatning, idet eier av enkeltpersonforetak er personlig ansvarlig for virksomhetens forpliktelser.

Klagen blir etter dette å avvise (tas ikke under behandling) da den ligger utenfor nemndas saklige kompetanse.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klagen avvises.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda